

Filip la Samaria

Filip la Samaria

Și Filip, coborând într-o cetate a Samariei, le-a predicat pe Hristos" (Fapte 8.5)

Filip a coborât în Samaria și l-a vestit pe Domnul Hristos, făcând minuni. Toți l-au ascultat și au fost botezați, până și cel care până atunci îi vrăjise prin magia lui, făcându-i să spună ca avea «puterea lui Dumnezeu, cea mare» (versetul 10). Și el s-a supus unei puteri care făcea să pălească miracolele sale înșelătoare, putere care l-a convins de realitatea ei și l-a făcut conștient de falsitatea pretențiilor lui de până atunci. Apostolii nu au tratat Samaria în mod diferit, ci i-au trimis pe Petru și Ioan, care «au pus mâinile peste ei, și ei au primit Duh Sfânt» (versetul 17). Istoria Domnului Isus trebuie că i-a luminat pe apostoli în această privință: samaritenii nu erau dintre națiuni. Totuși, în acel ținut a lucrat un evanghelist elenist.

Aici mai apare încă un adevăr legat de înaintarea Adunării, acela că apostolii transmiteau Duhul Sfânt prin rugăciune și prin punerea mâinilor, lucru important în istoria căilor lui Dumnezeu (versetul 19). Samaria a fost o cucerire pe care iudaismul nu reușise s-o facă, cu toată energia lui, întoarcerea la Dumnezeu a celor din Samaria fiind un nou triumf strălucit al Evangheliei. Biserica trebuia să domine lumea sub aspect spiritual, Ierusalimul fiind dat la o parte din acest punct de vedere, timpul lui luând sfârșit.

Prezența Duhului Sfânt care lucra în Petru a continuat să păzească Adunarea de venirea ipocriților, instrumente ale lui Satan. Acest fapt important și puternic - prezența lui Dumnezeu în Adunare și manifestarea acestei prezențe - scotea în evidență o stare morală pe care împrejurările o ascuseseră. Antrenat de forța curentului, Simon se supusese autorității Domnului Isus, al cărui Nume era glorificat prin lucrarea lui Filip, numai prin inteligență, dar adevărata stare a inimii lui, dorința lui de glorie personală și împotrivirea sa față de toate principiile și față de lumina lui Dumnezeu s-au trădat în fața faptului că un om putea transmite puterea ale cărei efecte le văzuse, putere pe care el a vrut s-o cumpere cu bani.

Astfel s-a arătat necredința omului care părea să fi primit descoperirea lui Dumnezeu și care în exterior părea să fi fost convins de adevăr, printr-o îndepărtare de Dumnezeu înaintea celui care are Duhul.

Astfel, Samaria, în care lucrarea a fost rodul acțiunii independente, despre care am vorbit, a intrat în relație cu Ierusalimul, vechiul centru al lucrării, unde încă mai erau apostolii. Dar faptul că Duhul le-a fost dat samaritenilor a fost un pas imens în înaintarea Adunării.

Fără îndoială, samaritenii erau circumciși și recunoșteau legea, deși pentru ei templul nu avea o importanță prea mare.

Trupul celor credincioși începuse deja să capete formă și, deși ei încă țineau la Ierusalim, era un câștig, din vreme ce, prin primirea Evangheliei, samaritenii intrau în relații cu vechii lor rivali și li se supuneau. Probabil că, în acel timp de persecuții, apostolii nu se mai duceau la templu, dar Dumnezeu le-a deschis o ușă largă în afară, despăgubindu-i astfel în ce privește lucrarea lor (pentru că Duhul era în mijlocul lor) de insuccesul cauzat de cei cu poziții cheie în Israel și care au oprit lucrarea de la Ierusalim.

În concluzie, aici este prezentată energia liberă a Duhului, manifestându-se prin alții decât apostolii, și în afara Ierusalimului care respinsese această energie. În același timp vedem menținerea de relații între cei de curând întorși la Dumnezeu și apostolii de la Ierusalim, în principal prin acțiunea apostolilor și prin puterea cu care erau îmbrăcați aceștia.

După ce și-au îndeplinit lucrarea și au evanghelizat ei înșiși mai multe târguri din Samaria, Petru și Ioan, cei doi apostoli care fuseseră trimiși la Samaria, s-au întors la Ierusalim (versetul 25), iar lucrarea a continuat în afara Ierusalimului prin alte mijloace.

Filip, care prezintă această ascultare grabnică și cu inima curată, care nu pune lucrurile sub semnul întrebării, a fost chemat să părăsească lucrarea frumoasă de care s-ar fi putut lega cu toată persoana lui, dacă ar fi căutat aceasta, și a părăsit locul unde era înconjurat cu respect și afecțiune. «Ridică-te și mergi spre sud, pe drumul care coboară de la Ierusalim la Gaza» (versetul 26), i-a spus îngerul Domnului. Totuși Filip, cu ascultarea lui promptă, nu s-a gândit la diferențele dintre Samaria și Gaza, ci, potrivit cu voia Domnului, a mers. Evanghelia s-a extins și la prozelitii dintre națiuni, ajungând până în adâncul Abisiniei.

Trezorerul împărătesei Candace a fost primit printre ucenicii Domnului prin botezul care pecetluia credința lui, potrivit cu mărturia profetului Isaia, și, bucurându-se de mântuire, a plecat într-o țară îndepărtată, de unde cu mari eforturi venise la Ierusalim pentru a căuta mântuirea în îndatoririle și ceremoniile legale, dar având credință în Cuvântul lui Dumnezeu. Ce frumoasă imagine a harului lui Dumnezeu! Acel om purta cu el și aducea la el ceea ce-i dăduse harul în pustiu și aducea ceea ce nu putuse procura prin călătoria dificilă până la Ierusalim. Sărmanii iudei, care au respins Evanghelia care le-a fost prezentată la Ierusalim, au ajuns să fie în afară. Duhul lui Dumnezeu l-a luat pe Filip, ducându-l la Azot (versetele 39- 40), deoarece toată puterea lui Dumnezeu este în slujba Fiului omului pentru a împlini mărturia despre gloria Lui. Filip a evanghelizat orașele Cezareei.

O lucrare și un lucrător cu un alt caracter au intrat în scenă.